

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΤΟΥ BEST SELLER ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

ΠΑΡΑΞΕΕΝΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ

FREYA SAMPSON

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΟΛΓΑ ΓΚΑΡΤΖΟΝΙΚΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΣΩΣΤΕ
ΤΟ ΣΕΛΕΪ
ΧΑΟΥΣ

ΣΩΣΤΕ
ΤΟ ΣΕΛΕΪ
ΧΑΟΥΣ

Κεφάλαιο Ένα

Ντόροθι

Χρόνια αργότερα, όταν οι ένοικοι του Σέλεϊ Χάους θα θυμούνταν τα παράδοξα γεγονότα που συνέβησαν εκείνο το μακρύ, παραχώδες καλοκαίρι, θα είχαν διαφορετική άποψη για το πώς ξεκίνησαν όλα. Ο Τόμας από το διαμέρισμα 5 έλεγε ότι ξεκίνησαν τη μέρα που έφτασαν τα γράμματα: έξι φαινομενικά αθώοι καφέ φάκελοι που βρέθηκαν στο κοινόχρηστο γραμματοκιβώτιο μια Τετάρτη πρωί του Μαΐου. Ο Ομάρ από το διαμέρισμα 3 ισχυριζόταν ότι τα προβλήματα εμφανίστηκαν μερικές εβδομάδες αργότερα, όταν σταμάτησε μπροστά από το κτίριο ένα ασθενοφόρο με τις σειρήνες να στριγκλίζουν και παρέλαβε το θύμα. Και η Γκλόρια από το διαμέρισμα 6 δήλωνε πως ο αστρολόγος της της είχε πει ήδη από τον Ιανουάριο ότι στο κοντινό μέλλον της προέβλεπε δράμα και καταστροφή (και, το πλέον σημαντικό, της είπε ότι μέχρι τα Χριστούγεννα θα ήταν αρραβωνιασμένη).

Παρ' όλα αυτά, η Ντόροθι Ντάρλινγκ από το διαμέρισμα 2 δεν είχε ποτέ την παραμικρή αμφιβολία σχετικά με το πότε άρχισαν τα προβλήματα. Μπορούσε να προσδιο-

ρίσει ακριβώς τη στιγμή που άλλαξαν όλα: το χτύπημα των φτερών της πεταλούδας που θα οδηγούσε τελικά στον ανεμοστρόβιλο που τους παρέσυρε όλους.

Ήταν η μέρα που ήρθε στο Σέλεϊ Χάους το κορίτσι με τα ροζ μαλλιά.

Εκείνο το πρωί ξεκίνησε σαν όλα τα άλλα. Η Ντόροθι ξύπνησε στις εξίμισι το πρωί από τους δυνατούς κρότους του πάνω διαμερίσματος. Έμεινε για αρκετά λεπτά της ώρας ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, με τα μάτια κλειστά, θαρρείς και κυνηγούσε τις τελευταίες σκιές των ονείρων της. Όταν δεν γινόταν να το καθυστερεί άλλο σηκώθηκε, με τα γόνατά της να τρίζουν πεισματάρικα καθώς κατευθυνόταν προς το μπάνιο να πλυθεί. Άναψε με σπύρτο το μάτι της κουζίνας και έκανε τις πρωινές διατάξεις της περιμένοντας να βράσει το αυγό της και να γίνει το τσάι της στην τσαγιέρα. Μόλις ήταν έτοιμα, τα μετέφερε με έναν δίσκο στο σαλόνι, όπου έτρωγε το πρωινό της καθισμένη σε ένα πτυσσόμενο τραπέζακι μπροστά από το τρίφατσο παράθυρο. Μέχρι στιγμής όλα ήταν φυσιολογικά.

Τρώγοντας παρατηρούσε τους γείτονές της να βγαίνουν από το κτίριο. Εκείνον τον ψηλό, αγριωπό τύπο από το διαμέρισμα 5, ο οποίος συνοδευόταν από το εξίσου αγριωπό σκυλί του που λέρωνε το πεζοδρόμιο. Κατόπιν εμφανίστηκε η ομορφούλα -αρκεί να σταματούσε να κατσουφιάζει- έφηβη από το διαμέρισμα 3, με τα μάτια στυλωμένα στο κινητό της, αγνοώντας επιδεικτικά τον πατέρα της που την ακολουθούσε με έναν ταλαιπωρημένο χαρτο-

φύλακα υπό μάλης και ένα ξέχειλο κουτί με ανακυκλώσιμα σκουπίδια κάτω από το άλλο μπράτσο. Καθώς άδειαζε ο άντρας το περιεχόμενο του κουτιού στους κοινόχρηστους κάδους, ένα κονσερβοκούτι ξέφυγε και κατέληξε στο πεζοδρόμιο. Ο άντρας απομακρύνθηκε βιαστικός πίσω από την κόρη του δίχως να το αντιληφθεί. Η Ντόροθι έπιασε το ημερολόγιο και το μολύβι που είχε πάντα δίπλα της.

07:48 π.μ. Ο.Σ. (3) Εσφαλμένη απόρριψη άχρηστου αντικειμένου.

Μόλις πέρασε η ώρα της πρωινής κίνησης, η Ντόροθι ντύθηκε, βούρτσισε τα μακριά ασημένια μαλλιά της και φόρεσε το μαργαριταρένιο κολιέ της. Επέστρεψε στο παράθυρο στις οχτώ και πενήντα, πάνω στην ώρα για να δει την κοκκινομάλλα από το διαμέρισμα 6 να αναχωρεί πιασμένη χεράκι χεράκι με τον τελευταίο αγαπητικό της, έναν ψηλό τύπο, σωστό γομάρι, με φθηνό δερμάτινο μπουφάν. Κατόπιν ακολούθησε μια περίοδος ηρεμίας και η Ντόροθι άλλαξε σεντόνια στα κρεβάτια και ξεσκόνισε τα αντικείμενα που βρίσκονταν στο περβάζι του τζακιού με τη συνοδεία της όπερας του Βάγκνερ *Το λυκόφως των θεών*, για να καλύψει τον σαματά από το πάνω διαμέρισμα.

Ύστερα, λίγο μετά τις δέκα, καθώς ετοιμάζε το δεύτερο τσάι της, άκουσε απέξω έναν τρομερό κρότο. Άφησε την τσαγιέρα και έτρεξε προς το μπροστινό παράθυρο, όπου είδε ένα παλιό, σαραβαλιασμένο μπλε αυτοκίνητο να παρκάρει μπροστά στο κτίριο, με την πίσω ρόδα του να καθαλάει το κράσπεδο του πεζοδρομίου. Η μηχανή έσβησε με

ένα ρετάρισμα, η εξάτμιση ρεύτηκε βγάζοντας ένα μεγάλο σύννεφο μαύρου καπνού και ύστερα από ένα δευτερόλεπτο η πόρτα άνοιξε και βγήκε το πρόσωπο που οδηγούσε. Ήταν νεαρό και έμοιαζε γύρω στα είκοσι, αν και με την πρώτη ματιά η Ντόροθι δεν ήταν σίγουρη αν ήταν άντρας ή γυναίκα. Είχε κοντά, αχτένιστα μαλλιά, βαμμένα σε ένα φρικτό, φλούο ροζ χρώμα και φορούσε μια σαλοπέτα, από αυτές που θα περίμενες να φοράει ένας οικοδόμος σε γιαπί. Το νεαρό άτομο δεν φαινόταν να έχει πανωφόρι ή ζακέτα, παρόλο που έκανε αρκετό κρύο για αρχές Μαΐου και η Ντόροθι διέκρινε τα τατουάζ να ελίσσονται από τα χέρια προς τα μπράτσα του σαν γκράφιτι. Το άτομο άπλωσε το χέρι στο πίσω κάθισμα, έβγαλε με κόπο ένα ογκώδες, φθαρμένο σακίδιο πλάτης και έκλεισε την πόρτα με μια κλοτσιά, κάνοντας το αμάξι να τρανταχτεί επικίνδυνα. Μόνο όταν γύρισε να κοιτάξει το Σέλεϊ Χάους, η Ντόροθι συνειδητοποίησε ότι ήταν μια νεαρή γυναίκα.

Το πρόσωπό της δεν πρόδιδε κανένα συναίσθημα καθώς επιθεωρούσε το κτίριο, όμως η Ντόροθι φανταζόταν ότι το κοιτούσε με ανάμεικτο φόβο και δέος. Στο κάτω κάτω, δεν έβλεπες κάθε μέρα σπίτια σαν το Σέλεϊ Χάους. Χτίστηκε τα χρόνια της βασιλείας της βασίλισσας Βικτόρια και πήρε το όνομα του Άγγλου ποιητή του Ρομαντισμού· η φαρδιά πρόσοψή του ήταν ένα μείγμα από άψογες σειρές κόκκινων τούβλων και από λευκά πέτρινα ανάγλυφα, ενώ στεφανωνόταν από ένα περίτεχνο παραπέτο. Είχε πλατιά πέτρινα σκαλιά που οδηγούσαν σε μια επιβλητική εξώπορτα, πάνω από την οποία ήταν χαραγμένες με γοτθικά γράμματα οι λέξεις ΣΕΛΕΪ ΧΑΟΥΣ, 1891. Εντυπω-

σιακά τρίφατσα παράθυρα κοσμούσαν εκατέρωθεν την εξώπορτα και τον πρώτο όροφο, ενώ στον τελευταίο όροφο –όπου βρίσκονταν παλιά οι κάμαρες του υπηρετικού προσωπικού, πριν μετατραπεί το σπίτι σε οίκημα με διαμερίσματα– υπήρχαν μικρότεροι ορθογώνιοι φεγγίτες. Η Ντόροθι θυμόταν ακόμη την πρώτη φορά που είδε η ίδια το κτίριο· πώς είχε σταθεί στη μέση του πεζοδρομίου και έμεινε να το κοιτάζει με το στόμα ανοιχτό, θαυμάζοντας τη μεγαλοπρέπεια και την ιστορία του. Ήταν το πιο ωραίο σπίτι που είχε δει στη ζωή της και εκείνη τη στιγμή ορκίστηκε ότι θα γινόταν το σπίτι της. Τριάντα τέσσερα χρόνια αργότερα εξακολουθούσε να είναι.

Το κορίτσι με τα ροζ μαλλιά συνέχισε να κοιτάζει το κτίριο και, καθώς τα μάτια της σάρωναν το ισόγειο, φάνηκαν να στέκονται για μια στιγμή στο παράθυρο της Ντόροθι. Εκείνη τραβήχτηκε ενστικτωδώς, παρόλο που ήξερε ότι κανείς δεν μπορούσε να τη δει πίσω από την ημιδιάφανη κουρτίνα. Παρ' όλα αυτά, ανακάλυψε ότι η καρδιά της χτυπούσε ελαφρώς πιο γρήγορα όταν είδε τη νεαρή γυναίκα να ανεβαίνει τα σκαλιά προς την εξώπορτα και να χάνεται από το οπτικό της πεδίο. Ποιον ήρθε να επισκεφτεί στη μέση μιας καθημερινής; Μήπως τον άξεστο καινούριο νοικάρη στο διαμέρισμα 4; Η Ντόροθι περίμενε να ακούσει ένα μακρινό κουδούνισμα, συνεπώς έμεινε εμβρόντητη όταν άκουσε τον ανοίκειο ήχο του δικού της κουδουνιού. Τι στο καλό; Για κείνη ήταν! Να απαντήσει άραγε; Είχε περάσει καιρός από την τελευταία φορά που δέχτηκε επισκέψεις και το συγκεκριμένο κορίτσι δεν φαινόταν άτομο εμπιστοσύνης. Ίσως να ήταν από κείνα τα αποβράσματα

που εκμεταλλεύονταν ανήμπορους ηλικιωμένους, τους ξεγελούσαν για να μπουν στα σπίτια τους, να τους κλέψουν και να τους εγκαταλείψουν ετοιμοθάνατους στη μοίρα τους. Ασφαλώς η Ντόροθι δεν ήταν ούτε αρκετά ανήμπορη ούτε αρκετά ηλίθια για να την πατήσει με ένα τέτοιο κόλπο, αλλά ετούτο το νεαρό απόβρασμα δεν επρόκειτο να το μάθει. Μήπως να έπαιρνε καλού κακού ένα μαχαίρι από το συρτάρι της κουζίνας;

Το κουδούνι ακούστηκε πάλι, κάνοντάς την να αναπηδήσει. Άπλωσε το χέρι για να πιάσει το μολύβι – η μύτη του ήταν αρκετά αιχμηρή για να χρησιμοποιηθεί ως όπλο, αν το απαιτούσαν οι περιστάσεις – και πλησίασε στην πόρτα του σπιτιού της. Μερικά χρόνια πριν ο προηγούμενος ιδιοκτήτης εγκατέστησε ένα πολύπλοκο σύστημα στην είσοδο, όταν χτυπούσε κάποιος το κουδούνι, εμφανιζόταν ένα βίντεο σε μια μικρή οθόνη στην πόρτα της, δείχνοντάς της ποιος ήταν έξω και επιτρέποντάς της μάλιστα να του μιλήσει πριν «πατήσει το κουμπί» για να μπει. Η Ντόροθι είχε τρομοκρατηθεί με αυτό το μαραφέτι, παρόλο που ο ηλεκτρολόγος επέμενε ότι η κάμερα ήταν μονής όψης και όσοι ήταν έξω δεν μπορούσαν να τη δουν. Τώρα έσκυψε τόσο πολύ το πρόσωπό της, που η μύτη της σχεδόν άγγιξε την οθόνη. Εκεί εμφανίστηκε η ασπρόμαυρη, γεμάτη κόκκο εικόνα της γυναίκας, να μασάει το νύχι της καθώς περίμενε απάντηση. Τι μπορεί να ήθελε τέλος πάντων;

Το κουδούνι ακούστηκε τρίτη φορά, με ένα πιο παρατεταμένο, πιο επίμονο κουδούνισμα. Η Ντόροθι ξερόβηξε πριν πατήσει το κουμπί με την ένδειξη ΘΥΡΟΤΗΛΕΦΩΝΟ.

«Ποια είσαι και τι θέλεις από μένα;» Χρειάστηκε να

φωνάξει για να ακουστεί η φωνή της πάνω από την τρίτη πράξη της όπερας *Το λυκόφως των θεών*, η οποία εξακολουθούσε να παίζει στο βάθος.

«Ηρθα για το δωμάτιο».

Η Ντόροθι έσμιξε τα φρύδια. «Μάλλον κάνεις λάθος. Σε διαβεβαιώνω ότι δεν υπάρχει κανένα δωμάτιο».

Άκουσε από το θυροτηλέφωνο έναν αναστεναγμό. «Το δώσατε κιόλας σε άλλον; Έπρεπε να με ενημερώσετε· οδήγησα μέχρι εδώ ειδικά γι' αυτό».

Η Ντόροθι άναψε και κόρωσε με την αγένεια του κοριτσιού. «Τότε μπορείς να γυρίσεις αποκεί που ήρθες. Και να πάρεις μαζί σου αυτόν τον Χάρο, το αυτοκίνητό σου».

Ακόμα και μέσα από τη μικροσκοπική οθόνη του θυροτηλεφώνου η Ντόροθι διέκρινε το πρόσωπο του κοριτσιού να φουντώνει από θυμό.

«Είναι παρκαρισμένο παράνομα» διευκρίνισε.

Η επισκέπτρια δεν γύρισε καν να κοιτάξει το αυτοκίνητο. «Κάνετε λάθος».

«Και όμως. Η πίσω ρόδα είναι ανεβασμένη στο κράσπεδο, κατά παράβαση του νόμου 244 του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας. Επομένως, αν δεν το μετακινήσεις, ίσως αναγκαστώ να τηλεφωνήσω στον δήμο».

Το κορίτσι έβγαλε έναν ήχο, κάτι μεταξύ γέλιου και ρουθουνίσματος. «Ποπó! Ακούγεστε πολύ πρόσχαρος άνθρωπος. Μάλλον φθηνά τη γλίτωσα τελικά».

Η Ντόροθι δεν είχε ιδέα από τι γλίτωσε το κορίτσι, αλλά πριν προλάβει να δώσει μια αρκούντως καυστική απάντηση, το είδε να κάνει μεταβολή και να κατεβαίνει τα σκαλιά δίχως να πει ούτε ένα ευχαριστώ ή αντίο.

Η Ντόροθι απομακρύνθηκε θριαμβευτικά από την πόρτα. Δεν είχε αμφιβολία ότι το κορίτσι σκόπευε να πατήσει το κουδούνι του διαμερίσματος 1· ο ανυπόφορος ένοικός του είχε το συνήθειο να υπενοικιάζει παράνομα το δεύτερο υπνοδωμάτιό του. Η Ντόροθι τον είχε καταγγείλει τρεις φορές στον σπιτονοικοκύρη, αλλά μέχρι στιγμής δεν φαινόταν να του έχουν επιβληθεί κάποιες κυρώσεις. Όμως χάριξε που απέτρεψε αυτή την απόπειρα συγκεκριμένα του γείτονά της. Μπορεί τα στάνταρ να είχαν πέσει προ πολλού στο Σέλεϊ Χάους, αλλά αυτό της έλειπε τώρα, να ζει απέναντι από αυτή τη θρασύτατη νεαρή χούλιγκαν.

Κοίταξε το ημερολόγιό της στο τραπέζι. Καλύτερα να σημείωνε τώρα το περιστατικό, που το είχε ακόμη φρέσκο στο μυαλό της.

10:17 π.μ. Αγενής επισκέπτρια με ροζ μαλλί έκανε το λάθος να ζητήσει από μένα δωμάτιο. Την επιμόρφωσα σχετικά με τον ΚΟΚ και την έδιωξα.

Όμως αυτό μπορούσε να περιμένει. Αυτό που προείχε εκείνη τη στιγμή ήταν να σώσει το τσάι της, που το είχε αφήσει στην τύχη του. Γύρισε στην κουζίνα υπό τις ξεσηκωτικές νότες της Μπρουνχίλντε του Βάγκνερ, η οποία όδευε προς τον πύρινο θάνατό της.

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ

Δύο ορκισμένες εχθροί και γειτόνισσες ενώνουν τις δυνάμεις τους προκειμένου να σταματήσουν έναν επικίνδυνο εγκληματία...

Η εικοσιπεντάχρονη Κατ Μπένετ δεν αισθάνεται πουθενά σαν στο σπίτι της, ιδίως στο ετοιμόρροπο Σέλεϊ Χάους. Σύμφωνα με τους γείτονές της, είναι ευέξαπτη και απρόσιτη, αλλά πίσω από το σκληρό προσωπείο της κρύβεται ένα ένοχο παρελθόν.

Η εβδομηνταεπτάχρονη Ντόροθι Ντάρλινγκ είναι η παλαιότερη ένοικος του Σέλεϊ Χάους και, κατά τα λεγόμενα των ενοίκων, ο πιο στριφνός και μνησικάκος άνθρωπος του κόσμου. Περνάει τον χρόνο της κατασκοπεύοντας τους πάντες ενώ σπάνια βγαίνει από το αγαπημένο της διαμέρισμα.

Το ιστορικό κτίριο πλέον απειλείται με κατεδάφιση και οι δύο γυναίκες συμμαχούν απρόσμενα προσπαθώντας να το σώσουν. Όταν ένας άγνωστος επιτίθεται σε έναν ένοικο της πολυκατοικίας, η Ντόροθι και η Κατ υποψιάζονται ότι κάποιος ανάμεσά τους παίζει βρόμικο παιχνίδι...

Και εφόσον η αστυνομία έχει σταματήσει την έρευνα, αυτό το αταίριαστο δίδυμο είναι το μόνο που μπορεί να φέρει τον εγκληματία ενώπιον της δικαιοσύνης.

